

**ÉCOLE DENTAIRE
DE L'UNIVERSITÉ D'ATHÈNES
SECTION D'ORTHODONTIE**

DIRECTEUR : PROF. ST. SPÉRANTSAS

DENTAL SCHOOL
OF ATHENS UNIVERSITY
SECTION OF ORTHODONTIA

DIRECTOR : PROF. ST. SPERANTSAS

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25^ῃ Μαΐου 1945.

Πρὸς τὴν Σεβ. Πρυτανείαν
τῶν Ἀδελφῶν Πανεπιστημίων.

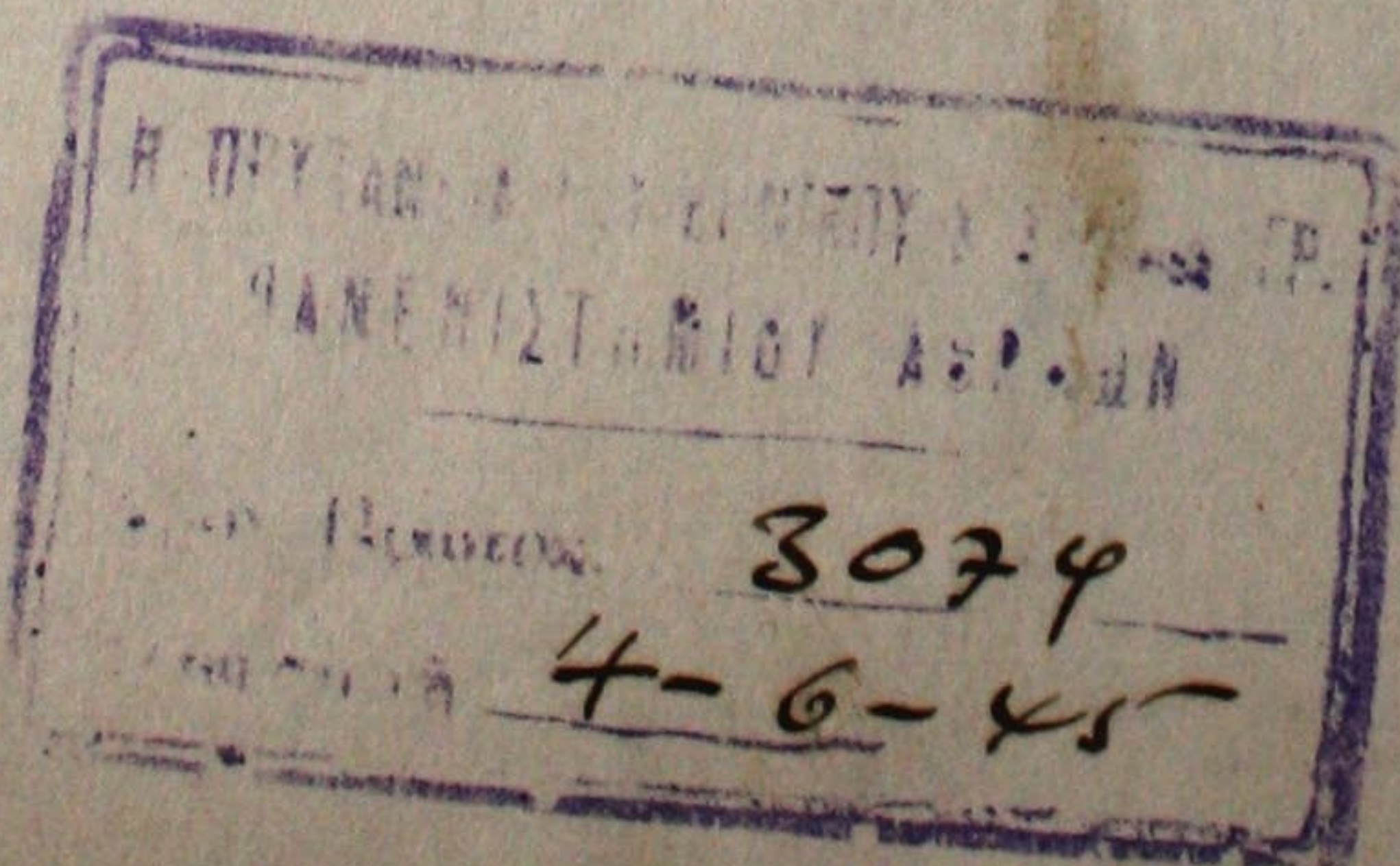
ἐν εὐλείῳ τῆς νύκτ. $\frac{2637}{17-5-45}$ ὑπέρτατος ἐνλογῆς, ὡς στοιχεῖα ἀλοφινῆς
 μου ἐδρινῆς ἀλάσας κατὰ τὸ ἀπὸ 26ης Ὀκτωβ. 1940 μέχρι σήμερον χειρὶν δό-
 σθησα ἔχω καὶ νῦν βάζω διήγιά σου, ἅπαντα εἶχον δημοσιῶσαι ἐν τῷ περιοδικῷ
 «Ἐνδοξὸν Σταυρὸν τῆς Νεότητος». Τινὰ βούλων εἶχον πηγεῖν μετὰ σοὶ. Μετὰ τὴν
 ἀνάσθησιν τῆς ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ καὶ ἐν τῇ προσεγγίσει τῶν Γερμανῶν, ἐνία συν-
 υψώσαντες ἐν πρώτῃ δαυλοποραφῶντα. Οἱ «Ἐνδοξοὶ Ἀπόστολοι» ἀνελθόντες
 μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν Γερμανῶν, ἢ ἀπαρχαῖον ἐν τῇ Ἀποστολῇ, ἐν ἑορτῇ
 καθαρῶν καὶ ἐξαγνισμοῦ αὐτῆς, ὁργανωθεῖσιν νῦν τοῦ «ἐνδοξοῦ ἔγγ. Λογισ-
 τῶν», ὡς βελτιώσω μένος καὶ δύναμιν. Ἀλλῶς καὶ συμβολικῇ ἐορτῇ ἐπαυαμένη
 ἐν τῷ ἐναυαζονδιστῶν μετόχῳ τῆς ἐπιστολῆς πρὸς σε. Ἀλλὰ τὸ ποῖν α-
 νηγήσῃ βραδύτερον καὶ ἐναντή σου ἐν τῷ «Λυκαίῳ ἔγγ. νῆδον» καὶ ἀπὸ
 τοῦ παροξυσμοῦ σταθμοῦ Ἀθηνῶν.

Εὐχὴ τῶν ἀντιγράφων, κατὰ τοὺς διατάγματα τοῦ ἐκ Ἀγίας Ὑπὸς, δι' ἣν ἡμεῖς
ἐπιστάταις τῶν διαρκεσιῶν καὶ ἀντιγράφων τοῦ ἐκ Βυζαντίου Πανεπιστημίου, ἡμεῖς
εἰς τὴν, H. Salamon, παρακαλῶν ἵνα μὴ ναίοντες προσαγορεύοντες τὴν
ἀναίαν τῆς ἀντιγραφῆς, αἱ ἀντιγραφῆς ἀγῶνα ἐξάδῃ.

Μετὰ οὐρανόν.

Light Sleep today

[Συντηρημένα 15.]



ΕΛΛΑΔΑ, ΕΛΛΑΔΑ ΑΘΑΝΑΤΗ

Τοῦ συνεργάτου μας κ. Σ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ

Μ' ὅλα τὰ δάμνη ἐπρόβαλε τοῦ Μάρτη πάλι ἡ χαραυγή.
Τὸ χελιδόνι ἐγύρισε καὶ ξαφνιασμένο ἐστάθη
κι ἀκούει, ἀκούει κάποιο σκοπό, πού στοιχειωμένος πάει νὰ βγῇ
ξανὰ ἀπ' τῶν βράχων τὶς κορφές κι ἀπ' τῶν καιρῶν τὰ βάδη.

Μ' ἀπὸ τοὺς κάμπους πρόσχαρη νά, ὁρμᾶ πρωτόφαντη φωνή
καὶ μὲ τῶν βράχων τὸ σκοπὸ σ' ἓνα τραγοῦδι σμίγει.
Τόπο! Τῆς νιότης τὸν εἶρο περνάει γαλάζιο νὰ φανῇ
—λόμπουν τὰ μάτια—καὶ φτερὰ γιὰ δόξες νέες ἀνοίγει.

Ἀσπίδες στήδια κ' ἡ καρδιὰ πέλαγο μέσα, πού ἀντηχεῖ
παιᾶνες γιὰ μιὰ λευτεριά σ' ἄπαρτο ἀπάνω κάστρο.
Νιότη, ἀδερφή τῆς ἀνοιξης, φύλλα στὸ διάβα σου βροχή.
Τὸ γέλασμά σου ὀλόφαντο σὰν τῆς ἡμέρας τ' ἄστρο.

Ξαναγυρίζουν στοὺς βωμούς οἱ νέες ψυχές. Πατρίδα ἐσύ,
δέξου τις, πού εἶν' ὀλόχαρες κ' εἶν' ἄξιες γιὰ νὰ ζήσουν.
Ἰδέες, λαχτάρεις, λογισμοὶ σέ φέρνουν πάλι περισσοὶ
στὴ δόξα τὴν ἀρχαία σου κ' ἐκεῖ πού κάποτε ἦσουν.

Μέτωπα νέα καὶ καρτεροῦν στεφάνια ἀμάραντα σωρούς.
Ἀνοιξη, κάποιου Μάρτη σου τᾶγρια λουλούδια μάσε.
Πάνω ἀπ' τὸ κοσμογύρισμα κι ἀπάνω ἀπ' ὅλους τοὺς καιροὺς,
Ἑλλάδα, Ἑλλάδα, ἀθάνατη καὶ πάντα νέα δὲ νᾶσαι.

ΧΑΪΡΕ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ Ἡ ΜΗΤΕΡΑ

Τοῦ συνεργάτου μας κ. ΣΤΕΛΙΟΥ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ

Χαῖρε τῶν γιγάντων ἡ Μητέρα,
κράζουν τὰ πελάγη κ' ἡ στεριά.
Μές στὴ χώρα τούτῃ μιὰν ἡμέρα
ἄστραψαν τὸ φῶς κ' ἡ λευθεριά.

Μές στὴ χώρα τούτῃ σὰν ἀντάρτης
κίποτε ἀπ' τὸν ὄρθρο τὸ θαθὺ
χύμηξε ὁ ἀνθοστόλιστος ὁ Μάρτης
κι ἄνοιξε τὸ δρόμο μὲ σπαθί.

Κι ὠρμησαν ξοπίσω του ὅσες κι ὅσοι
δὲ λογιάζαν νιάτα καὶ ζωή.
Κ' ἔδειξαν στὸν κόσμο, νὰ τὸ νοιώσῃ,
πῶς γεννιῶνται ἐλεύθεροι οἱ λαοί.

"Ἡλιε, μέσ στὴ χώρα τούτῃ μέτρα
τόπους, ποὺ εἶν' ἀθάνατοι, γιατί
κάθε μιὰ κορυφή καὶ κάθε πέτρα
κρύβει καὶ μιὰ δόξα ζηλευτή.

Κι ἂν σὲ χῶρες ἄλλες τὰ λουλούδια
θαγαίνουν, ὅπου νιότη τραγουδεῖ,
μὰ ὅλα μας τὰ κλέφτικα τραγούδια
κύκλωσαν τῆς δάφνης τὸ κλαδί.

Χαῖρε τῶν γιγάντων ἡ Μητέρα,
κράζουν τὰ πελάγη κ' ἡ στεριά.
Μές στὴ χώρα τούτῃ μιὰν ἡμέρα
ἄστραψαν τὸ φῶς κ' ἡ λευθεριά.

ΤΡΑΓΟΥΔΗΣΤΕ ΤΗ ΝΙΟΤΗ

Τοῦ κ. **ΣΤΕΛΙΟΥ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ**

Τραγουδῆστε τῇ νιότη, νὰ δώση, νὰ πάρῃ
ὁ σκοπὸς τῇ χαρά της. Εἶν' αὕτῃ τὸ καμάρι
τῆς γαλάζιας πατρίδας μονάχο.

Μές στοὺς κάμπους δροσιά, ποὺ γεννάει τοὺς χυμούς,
μές στὰ δάση σπαργή. Σὰν ἀνδρὸς στοὺς γκρεμούς
καὶ στὸν ἄγονο βράχο.

Νάτην πάλι, περνᾷ. Στοὺς βωμούς της σιμώνει.
Γηρατειὰ τὴν κοιτάζουν κ' ἡ καρδιά τους φουσκώνει
καὶ βουρκώνουνε τᾶφεγγα μάτια.

Γειὰ στήν ὁμορφὴ νιότη, ποὺ κάνει ὅ,τι πῇ.
Νὰ φουχτιάσῃ μπορεῖ καὶ τὴν ἄγρια ἀστραπή,
ποὺ ξεσκίζει τὰ ἐλάτια.

Δυνατὰ τὰ κορμιὰ καὶ τὰ στήθια εἶν' ἀσπίδα.
Πά στο μέτωπο λάμπει σὰν ἀστέρι ἡ ἐλπίδα.
Νιότη, νιότη, σὰν ἄγαλμα ὡραία.
Μέ ρυθμὸ προχωρεῖ καὶ τὸ χῶμα σκιρτᾷ.
Στὴ φιδίσια της μέση ἔχει ζώσει σφιχτὰ
τὴν τιμὴ σὰ ρομφαία.

Μὰ ὡς διαβαίνει κ' οἱ στράτες ξυπνοῦν στὰ τραγούδια,
ποὺ θυμίζουν παιᾶνες καὶ σκορπίζουν λουλούδια,
καὶ χαρὲς ἀνοιξιάτικων κρίνων,
κάπου κάπου γυρίζει τὴ σκέψι γοργή,
μιὰ παλιά σὰν ν' ἀκούῃ ποὺ μιλεῖ προσταγή:
«Ἴτε, παῖδες Ἑλλήνων».

Τὸ τραγοῦδι τῆς νέας γενεᾶς

Γιὰ σένα τῶν γονιῶν οἱ εὐχὲς μιλοῦν καὶ τὰ μεστὰ
τραγοῦδια τῶν ζωμάχων μας, πού εἶν' ἡ χαρά τους πλήθια.
Γιὰ σέ καὶ τῶν προπάππων μας, μέ δάφνες κρεμαστά
στό εἰκονοστάσι, τάρματα τάσημοκαπνιστά,
γιὰ σέ καὶ τῆς γιαγιάς τὰ παραμύθια.

Πατρίδα, χελιδόνι ὁ νοῦς μέ φλόγα θεία γυρνᾷ.
Δέξου, σοῦ ἀνοίγω τὴν ψυχὴ σὰν τὴν καθάρια ἡμέρα.
Μέ νέες ἐλπίδες οἱ καρδιὲς φτερώνονται, καὶ νά,
καλύτερο τὸ σήμερα κι ἀπὸ τὸ χθὲς περνᾷ,
ὦ τῶν ωραίων ἀθάνατη Μητέρα.

Πατρίδα, ἀπὸ τὰ σπλάχνα σου δός μου μιὰ νέα πνοή,
τὸ βλέμμα μου ἀνοίξε στό φῶς, πού ἀνέσπερο ἀπομένει.
Κάνε μιὰ νέα νὰ γεννηθῇ μέσα μου ωραία ζωὴ
καὶ δίδαξέ με γιὰ νὰ λέω πῶς γίνονται οἱ λαοὶ
ἐλεύθεροι, γενναῖοι, ἀνδρειωμένοι.

Κι ἂν μέ καλέσης, ἔτοιμος, Πατρίδα. Πάντα ἐμπρός
τὰ νιᾶτα πᾶνε καὶ πιὸ ἐμπρός Θεός, πού διαφεντεύει.
Στὸν οὐρανὸ φτάνει ὁ σκοπὸς τοῦ τραγουδιοῦ ὁ λαμπρός,
σὰν νὰ γιορτάζῃ ἀνάστασι. Γοργή καὶ πάντα ἐμπρός
ἡ νιότη ἡ φτερωμένη, πού πιστεύει.

Ἀπὸ τῆ γῆ σου τίποτε στὸν κόσμον δὲν δά ἰδῇ
πιὸ λαγαρὸ καὶ πιὸ ὁμορφο τοῦ ἡλίου τ' ὠραῖο τό μάτι.
Δόξα σέ σένα καὶ ὡσαννά μιὰ πλάσι τραγουδεῖ.
Κι ἀκοῦνε, ἀκοῦνε καὶ ξυπνοῦν οἱ ἀρχαῖοι οἱ ραψωδοί,
στὴ λύρα τους ξανά νὰ κρούσουν κάτι.

ὦ, ἄς ἦταν τὸ ψηλότερο τὸ ἐλάτι σου νὰ βρῶ,
ν' ἀνέβω καὶ μέσ στοῦρανοῦ τὸ φῶς καὶ τὴ λαμπράδα
νὰ στήσω τὴ γαλάζια μας σημαία μέ τὸ σταυρό,
σύμβολο αἰώνιο λευτεριᾶς στὸν κόσμον καὶ ἱερό,
Πατρίδα δοξασμένη, Ἑλλάδα, Ἑλλάδα.

Εὐχ. Κορναράκης



Ἑλλάδα, τὴν ἀγάπη σου ζωῆς σκοπὸ ἔχω κάμει.
Ἀνδὸς στὴν ἀπαλάμη
σοῦ δίνεται ἡ καρδιά.

Τὸ χῶμα σου ἔσκαψα βαθιά, νὰ καρπωθῆς μιά μέρα.
Φούντωσε ὁ κάμπος πέρα
κι ἀνδίσαν τὰ κλαδιά.

Σ' ὠμόρφηνα. Σοῦ σκάλισα λιθάρι πεντελῆσο,
νὰ ξαναφέρω πίσω
τὴν τέχνη τὴ χρυσῇ.

Κι ὅλη γιὰ σέ τὴ σκέψι μου. Καὶ τὸ ψωμί ἀπ' τὸ στόμα
γιὰ σέ τὸ βγάζω ἀκόμα,
νᾶσαι μεγάλη ἐσύ.

Φέγγει σὰν ἄστρο ἡ δόξα σου, σπιδίζει. Δέν εἶν' ἄλλη.
Κ' ἡ θέλησί σου πάλι
μέσ τὴν ψυχὴ γραφτὴ.

Πατρίδα, ὅλα σοῦ τᾶδωκα. Μοῦ μένει μέσ στό σῶμα
καὶ μιά ζωούλα ἀκόμα.
Δικὴ σου εἶναι κι αὐτή.

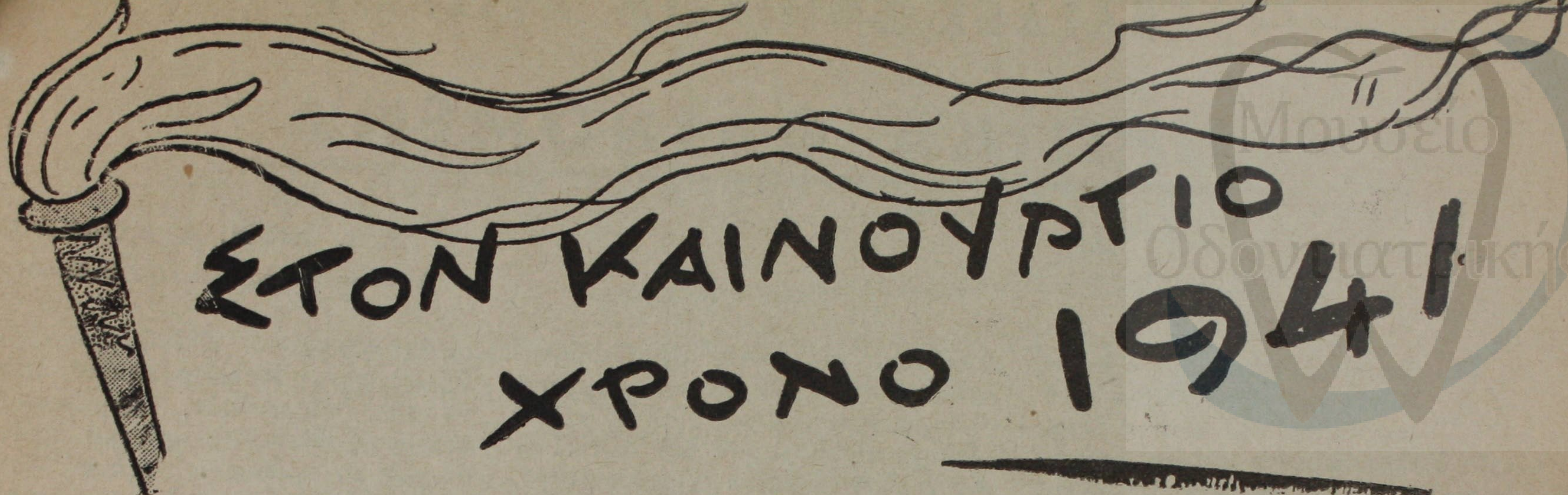
Η ΚΟΡΥΤΣΑ

Κυλάει ἡ βροντὴ τῶν κανονιῶν ἀπὸ τὴν ἀητορράχη.
Λές τὰ φεράγγια ἐστοίχειωσαν, βογγοῦν καὶ σειοῦνται οἱ βράχοι.
Ἐναψε κόλασης φωτιά κάτω στὸν κάμπο ἡ μάχη.

Κ' ἡ λόγχη, ποὺ ἀσυγκράτητα τὴν ξένη διώχνει γέννα,
τὸ δρόμο ἀνοίγει, νὰ διαβῇ καινούργιο Εἰκοσιένα.
Νάτην, σιμώνει ἡ Λευτεριά μετὰ τὰ φτερά ἀπλωμένα.

Μὲ μιᾶς σκορπάει κι ὁ οὐρανὸς ζαφείρια καὶ τοπάζια.
Γελά ἡ ματιά, ἀστραποβολοῦν στὰ στήθια τὰ τσαπράζια
κ' ἡ Κορυτσά ἡ ἐλληνικὴ φοράει μετὰ μιᾶς γαλάζια.

Ἐτέλιος Ἐωεράντσας



ΣΤΟΝ ΚΑΙΝΟΥΡΤΙΟ ΧΡΟΝΟ 1941

‘Απ’ τὸ χέρι τοῦ χρόνου, πού φεύγει καί πάει,
ἀφοῦ δάμπωσε ἀνθρώπους, στεριές καί πελάη,
ζωντανεύοντας πάλι μιὰ ἀκατάλυτη ‘Ελλάδα,
τώρα ἐ σ ὕ τὴν ὀλόφωτη πάρε λαμπάδα,
νὰ τὴν πᾶς, τοῦ πολέμου περνώντας τὴ φρίκη,
ὥς στο τέλος, πού στέκει μιὰ Δόξα, μιὰ Νίκη.

Δέ δά σβήση. Εἶν’ ἡ φλόγα τῆς φλόγα ἀπ’ τὰ στήθη
τῶν παιδιῶν μας πλατειά, κ’ ἐκεῖ μέσα ἐγεννήθη
ξαφνικά, σὰν πεφτάστρι πού σκάει στὸν ἄερα
καί φωτᾷ τὴ γλυκειὰ καί τὴν ἥσυχη ἐσπέρα,
ἐγεννήθη πλατειά μιὰ στιγμή καί μιὰν ὥρα,
πού χανόνταν τῆς θείας λευτεριᾶς μας τὰ δῶρα.

Σὰν σκυτάλη ἀπὸ χέρι σὲ χέρι ἡ λαμπάδα,
Κι ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο ν’ ἀπλώνη ἡ λαμπράδα,
πού ὠνειρεύτηκε ὁ κόσμος, ν’ ἀπλώνη γεμᾶτα
στὸν βωμόν, ὅπου ἐστάθηκαν ἄξια τὰ νιάτα
γιὰ νὰ πέσουν — γονιῶν τους καμάρι — μιὰ μέρα,
μελετώντας γλυκὰ τῶν ἡρώων τὴ Μητέρα.

Χαραγμένο στῆς Μάροβας τῶχουν τὴ ράχη
τῶνομά της. Ποιὸς ξέρει νὰ πῇ, ἂν δά σοῦ λάχη
νὰ τὸ πάρης πιά ἐσὺ τὸ σεπτὸ τῶνομά της,
νὰ τὸ δώσης στοῦ θρῦλο· κι ὁ θρῦλος - διαβάτης
τῶνομά της, γαλάζιο κρατώντας λουλουῖδι,
στοὺς λαοὺς νὰ τὸ πάη, νὰ τὸ κάνη τραγοῦδι.

Ετέριος Εωεράντσας

Μέ τον ίδιο δαυλό

Τοῦ μπουρλότου ἡ φωτιά ξαναλάμπει στὰ κύματα.
Στοὺς στενόμακρους κάβους βροντοῦν κεραυνοί.
Τῶν μεγάλων προγόνων ἀντάξια γεννήματα
στὰ πελάγη γλιστροῦν. Κ' ἡ Πατρίδα ἡ ἀγνή,
πού ἐκδικοῦνε κρατώντας δαυλό τοῦ Κανάρη,
τὰ παιδιά της βλογᾶ μέ καμάρι.

Σπέτσες, Ὑδρα, Ψαρά, σὰν ἀστέρια πού ἀστράφτετε
στὰ νερά τῆς Ἑλλάδας, μιᾶς δόξας ναοί·
ἂν ἡμέρες παλιές ἀπ' τὴ λήθη ξεθάφτετε
μέ τὸ νέο μας ἀγῶνα, ἡ δική σας πνοή
πάλι τώρα, ἡ δική σας πνοή—κι εἶναι ἀλήθεια—
τῶν παιδιῶν μας φουσκώνει τὰ στήδια

Τῆς ἱερῆς Λευτεριᾶς τ' ἀκατάλυτα τρόπαια
μέ τὸν ἴδιο δαυλό δά φωτίσουν ξανά
τὰ παιδιά, πού εἶναι ὁ τρόμος σὲ στίφη ἀποτρόπαια.
Κι ἂν πεθάνουν γι' αὐτή, τί μ' αὐτό;... Γαλανὰ
σὰν τὸ κῦμα τραγούδια ν' ἀκοῦν δά προσμένουν.
Ξέρουν τίμια νὰ ζοῦν, νὰ πεθαίνουν.

Ἐτέλιος Ἐωεράντσας



Γενιά τοῦ Ἰκάρου, ποῖός δά πῃ
τῇ δόξα σας, πού νέα γεννᾶται ;
Καβάλλα στή γοργή ἀστραπή
μέ φτεροκάραβα περνᾶτε.

Δέ βάζει ὁ νοῦς μας τή χαρά,
πού νοιώθετε, ἀετοί. Καί πᾶτε
γιά ἓνα σκοπό, πού λαχταρᾷ
γιά τήν Ἑλλάδα μας. Ἑλᾶτε.
Μέσ' στίς καρδιές ἀνθούς σκορπᾶτε.
Σκέπη μας τὰ ὦρια σας φτερά.

Γενιά τοῦ Ἰκάρου, σμηναιοί,
θανατερή σέ ἐχθρούς φοβέρα,
τάρμένισμά σας δά εὐλογῇ
καί τοῦ Χριστοῦ ἡ ἀγνή Μητέρα.

Κι ὅσοι σέ σίδερα βαριά
στενάζουν πέρα ἀκόμη ὡς πέρα,
πρός σᾶς δά ὑψώνουν τή δωριὰ
μέσ' στοῦ γαλάζιο τόν αἰθέρα,
γιά νά τοὺς φέρετε μιὰ μέρα
κάποια γαλάζια λευτεριά.

Ἐτέλιος Ἐωεράντσας

Ο Λ Α Γ Ι Α Σ Ε

Ποίηση του κ. Σ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ — Μουσική του κ. Ξ. ΑΣΤΕΡΙΔΑΔΗ

Handwritten musical notation for the first system of the hymn. It consists of a grand staff with a treble and bass clef, a key signature of one flat (B-flat), and a common time signature (C). The melody is written in the treble clef, and the accompaniment is in the bass clef. The lyrics are written below the notes.

f ἔ- γα-θα εἶν α. γά-θου σου ζω-ή σου πο-τε-χα κα-μεί-ν- δὲ σὺν α-πα-

Handwritten musical notation for the second system of the hymn. It consists of a grand staff with a treble and bass clef, a key signature of one flat (B-flat), and a common time signature (C). The melody is written in the treble clef, and the accompaniment is in the bass clef. The lyrics are written below the notes.

γά-μη σου εἶ-ρεται ἡ- καρ-διά. Τὸ χύ-μα σου. οὐα-γα βα-δὺν-α καὶ καρ-δὴν σου

Handwritten musical notation for the third system of the hymn. It consists of a grand staff with a treble and bass clef, a key signature of one flat (B-flat), and a common time signature (C). The melody is written in the treble clef, and the accompaniment is in the bass clef. The lyrics are written below the notes.

μέ-ρα φούν-τα-ζο-ν-τα καρ-διά πε-ρα-ν-τὴν δὴ-σαν τὰ υ-γα. δια-υ-γα-διά-

Handwritten musical notation for the fourth system of the hymn. It consists of a grand staff with a treble and bass clef, a key signature of one flat (B-flat), and a common time signature (C). The melody is written in the treble clef, and the accompaniment is in the bass clef. The lyrics are written below the notes.

φούν-τα-ζο-ν-τα καρ-διά πε-ρα-ν-τὴν δὴ-σαν τὰ υ-γα. διά-

ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Κ. Α. ΣΤΥΛΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ — ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ: ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Α. ΚΟΚΚΙΝΟΣ - Σ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ - ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ
Α. ΒΩΤΗΣ - ΣΥΛΒΙΟΣ - Κ. ΦΙΛΙΚΟΣ - ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΧΑΤΖΗΜΙΧΑΛΗ - Ι. ΧΑΪΜΑΝ - Ξ. ΑΣΤΕΡΙΔΑΔΗΣ - Γ. ΡΩΤΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'. — ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1940

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Τιμή φυλλαδίου δραχ. 2

ΣΤΟΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΧΡΟΝΟ 1941

Ποίηση του κ. Σ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ — Μουσική του κ. Ξ. ΑΣΤΕΡΙΑΔΗ

Handwritten musical score for the first system, featuring a treble and bass staff with Greek lyrics.

f *And. to* χέ· ρι γού χρό· τον, ποι· φρέ· γει· κιν· πα· α· φόν· θα· πω· θεί· δ· ρα· που· στέ· ρι· ο· να· πε

Handwritten musical score for the second system, featuring a treble and bass staff with Greek lyrics.

And. to ρα· η·, για· τα· νέ· ο· ρα· πα· λι· μιά· να· τεί· πο· τη· δά· τα· τώ· ρα· ο·ν· τιν· ο· λο· φω· τι· πα· ρε· χε·

Handwritten musical score for the third system, featuring a treble and bass staff with Greek lyrics.

And. to η· ρα· τα· τιν· ποι·, του· πο· λε· μου· προ· ιάν· τας· τι· φρί· με· α· το· τε· ρο· σπου· στε· κε· μια· δό· φα· ριά·

Handwritten musical score for the fourth system, featuring a treble and bass staff with Greek lyrics.

And. to Νι· με· α· το· τε· ρο· σπου· στε· κε· μια· δό· φα· ριά· Νι· με· α· το· τε· ρο· σπου· στε· κε· μια· δό· φα· ριά· Νι· με·

ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Κ. Α. ΣΤΥΛΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ — ΣΥΝΕΓΓΑΣΤΑΙ: ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Α. ΚΟΚΚΙΝΟΣ · Σ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ · ΤΕΛΛΟΣ ΔΕΡΑΣ
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ. · ΣΥΡΑΤ. ΜΥΡΙΒΗΛΗΣ · Α. ΒΩΤΙΝΗΣ · ΣΥΛΒΙΟΣ · Β. ΗΛΙΑΔΗΣ · Κ. ΦΙΛΙΚΟΣ · ΓΙΑΝΝ. ΑΣΤΕΡΙΑΔΗΣ
ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΧΑΤΖΗΜΙΧΑΛΗ · Ι. ΧΑΪΜΑΝ · Ξ. ΑΣΤΕΡΙΑΔΗΣ · Γ. ΡΩΤΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΖ' — ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1941

Τιμή φυλλαδίου δραχ. 2

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΔΙΚΗ ΜΑΣ Η ΑΝΟΙΞΗ

Πατρίδα, πὺν λό γῳς σου ωγάσιο ἐπιόρωσις,
δωρηρα καὶδε γῆς καὶ καὶδε λόγων.
Ὡς Μάννα ἔγχαδα, ἔνυ, λό αἰώνιο σύμβολο
τῆς ζωτηριᾶς καὶ τῆς τιμῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Πατρίδα, λαὶ παιδιὰ σου ἔχα, πὺν μάχονλαι
καὶ πὺν μιᾶς δόξαι ἥλιος τ' ἀγναντεύει,
οἶα ὠχάα, οἶα θυνά, ψηζὰ οἶα σῖνεγα
τὸ δαῖο σου σωαδί ᾗ λαὶ διαγενεύει.

Ξιὸν ἥσμο καὶ σλή γάρηη σου μιὰν ἀνοιξη
λαοὶ κοιτῶν τὰ σιὰν μέ ωερηγάνα
δάγνε, κα ἀνδύς. Σιηή μας πάνλα ἡ ἀνοιξη,
μέ λάνδα ἡ μέ λαὶ δάγνινα σιειράνια.

Μιά φούχλα μόνο ἂν εἴμαστε, γὰ ἀσέρανθη
για δύναρη φωλιάζει σὶν καρδιά μας.

Ἀπ' λαὶ παχιά μας γὰ βωρὸς παχαίβομε,
γὰ ἀδέρεια, γὰ γονιὸς, γὰ λαὶ παιδιὰ μας.

Κι ᾗ μάδην ἀσὸ μαὶ ὅσοι δευιάσανε,
σὰν ἔ δα πῆ γυχή, λαὸς θιυσί σου,
πῶς ξαίβομε τὰ ἔωμε, νὰ παδαίνωμε,
Πατρίδα, σὰν μας κρέζης σὶο πλεωρό σου.

Ἐεχα τιμῆς κα ἀνδρείας ζῶνε ἀδάναλα.
Τὰ μεγαλῆα τὰ γαύηνα ωερνᾶνε.
Μὰ εἰς γεαγρό δα σιήσωμε τ' ἀλύγιστα
πορεῖα μας σὶὸν ἐχέο, ὅποιος καὶ νᾶναι.

Σιγ. Σωεράντοας.

ΣΤΟΝ ΑΛΛΟΝ ΤΩΡΑ

Εὐχομένη βρεῖς φορές τῶν νέων ἀγώνων ἡ ὥρα.
Ψυχὴ νικητέρα ἐλληνικὴ, γὰρ τὴν πατρίδα σου χώρα,
γύρενα τὸ δίκαιο πο σπαθὶ βαρὺ σπών ἀλλον ἰώρα.

Καὶ χιόσα σάντα ἀλύγιστη με ὀρθή σὰν νυπαρίσσι,
γίνου τὸ ἀτσάχι τὸ εἰσιχλὸ σὺ, τῶ εὐλοῖ ἡ βρύση,
μπεροσλά' σου με ὁ ἀλλος δαίμονας συνελοῖ τὰ γοναλίση.

Ἀπ' ἡῶς ἀνδρείας σου ἄσωση τὴν πρὸς πηδάει γαμωράδα
δόσε ν' ἀνάγη γρήγορα τῆς ζωηριάς ἡ δαδα,
γεραίτη δόξα, φρόναχη τῶ νόδρου, ἔλλαδα, ἔλλαδα.

Ἀπόγε σὶ πύργοι τῶ Σατὰν εἶδα τὰ θροῦν κομμάλια.
Κι εἶδα τὸ νέο καλαχινὴ, πρὸς ἀνοιξε ἀβύσσου πάλια,
τὰ τὸν κοιτάζουν ἀγρία τῆς Παναγιάς τὰ μάτια.

Εὐχὴ Λωρεάντος

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΑΠΟΛΟΓΟΣ

[Πάνω στὴν Ἀκρόπολη]

Δεῖα στήνη ἐδῶ σέ θυάχισε νά γίνῃς
προσκήντια καὶ δόξα σὺν αἰῶνες,
ὦ Βράχε. Ἀπ' ὧν ναῶν σου ἰς κοχῶνες
ἀδάνατο φοβάλλει τῆς θαλύνης
τὸ πνεῦμα, πὺν ἡμερώνει τὸν ἀνδρώονα
καὶ σὺν ψυχῇ ἀσπώνεται τὰ βύθια
τὴν ὁμορφίαν νά σσειρή, τὴν ἀλήθεια,
μεριάζοντας τῆς βίας τὸ μάλας νόον.

Κι ὅπως, σὺ φῶς εἶνα ἀνυμνέον,
ὡς λόγησε τὸν βάρβαρον κοδάρι
ναρθη νά σέ μολύνῃ; Σὲ κοινάρι
πῶς λόγησε τὸ χέρι του, βαρμένον
στά αἵματα, τὴν ἄγιαν νά ὑψώσῃ
σημαία μέ τὸ σλαυρὸ τὸ σρεβλωμένο;
ὦ Βράχε δεῖε, δὲν ἦταν νά προσμένω
μεῖς σὺν γλαυόματι σὺν ὀφθαλμοῖς
νά γίνῃ ἀσκήμια.

Ἄγι με ἀπὸ καὶ καίλου

λαός, πὺν φοβοδύσαν σάμωσι σὲ Ἄδην,
μέ' μάλα ὑψά κοινῶσε τὸ σημαίει,
βαρὺ βραχνᾶ, μοχλῶσι σὺν καρδίᾳ του.

Δέ σιλάθη ἄλλος θυμὸς σὰν τὸν τοῦ. Ἡ' πᾶσα
σκληρὴ καὶ μιά σκληρὴ ἔδινε στή χώρα
μαρτυρίαν. Καί μαύρανε τὴν ὥρα
νόονος πιερός, πὺν κράλαε τὴν ἀνάστα.